

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého, v právní věci žalobce: **O. M.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 25. 9. 2019, č. j. 54 A 15/2018 - 38,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města České Budějovice (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 7. 2. 2018, č. j. SO-11822/2017, Zn. 5844-2/17 Ha, shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se dopustil tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Neznámý řidič vozidla tovární značky X, RZ X, zastavil a stál tímto vozidlem dne 8. 5. 2017, nejméně v době do 12:55 hod. na náměstí Přemysla Otakara II. v Českých Budějovicích, před domem č.p. 8, v úseku platnosti upraveném svislou dopravní značkou B 28 – „zákaz zastavení“ s dodatkovou tabulkou E 13 „Mimo zásobování 6:00-10:00 hod a 18:00-20:00 hod“. Řidič vozidla svým jednáním porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se jednání naplňující znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Za to byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Rozhodnutí správního orgánu I. stupně napadl žalobce odvoláním. Žalovaný jej nejprve rozhodnutím ze dne 22. 5. 2018, č. j. KUJCK 68684/2018, zrušil a věc vrátil správnímu orgánu

I. stupně k novému projednání. Ministerstvo dopravy, jako nadřízený správní orgán žalovaného, však jeho rozhodnutí ze dne 22. 5. 2018 dle § 97 odst. 3 ve spojení s § 98 správního řádu ve zkráceném přezkumném řízení zrušilo. Na základě závazného právního názoru nadřízeného správního orgánu rozhodl žalovaný ve věci znovu. Vydal přitom rozhodnutí ze dne 1. 10. 2018, č. j. KUJCK 120457/2018, kterým dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Změna spočívala ve zpřesnění časového údaje, ve kterém byl přestupek spáchán (tj. dne 8. 5. 2017 od 12:45 do 12:55 hod.).

[3] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“). Měl především za to, že zde existuje překážka věci rozhodnuté. Žalovaný totiž ve věci již dříve rozhodl, když rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Nebylo proto možné ve věci rozhodnout opětovně. Žalobce sice nerozporoval, že v mezidobí Ministerstvo dopravy zrušilo rozhodnutí žalovaného, nicméně toto rozhodnutí nikdy nebylo doručeno žalobci prostřednictvím jeho zástupce a nadto nebylo dle přesvědčení žalobce Ministerstvo dopravy ani oprávněno k vydání svého rozhodnutí. V rámci zkráceného přezkumného řízení lze přezkoumávat pouze pravomocná rozhodnutí. Jelikož bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení, nejednalo se o rozhodnutí pravomocné. Žalobce dále namítal porušení zásady *reformatio in peius*. Správní orgány sice po celou dobu správního řízení ukládaly identickou sankci, avšak žalovaný oproti správnímu orgánu I. stupně úžeji vymezil protiprávnost jednání. V rámci řízení u nalézacího orgánu bylo vymezeno protiprávní jednání žalobce v době nejméně do 12:55 hodin (tj. v délce téměř 13 hodin), žalovaný změnil délku trvání na 10 minut. Pokud dojde k přepočtení uložené pokuty na minuty trvání protiprávního jednání, je rozdíl v sankci téměř stonásobný.

[4] Žalobce měl dále za to, že správní orgány neprovedly řádnou úvahu o výši sankce, především nezohlednily polehčující okolnosti případu. Zastával názor, že správní orgán uznal žalobce vinným ze dvou skutků, ač ve skutečnosti spáchal pouze jeden skutek. Rovněž měl výhrady k použití slovního spojení „finanční částka“, které bylo ve výzvě ze dne 13. 6. 2017 použito namísto zákonem stanovené výzvy k úhradě „určené částky“. Žalobce byl taktéž přesvědčen, že fotografie, které jsou součástí správního spisu, s dostatečnou jistotou neprokazují vytýkaný skutek.

[5] Krajský soud v záhlaví uvedeném rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) žalobu zamítl. Nesouhlasil s žalobcovým názorem, že by ve věci došlo k porušení pravidla *res iudicata*. Zdůraznil, že původní rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno v přezkumném řízení a následně vydané rozhodnutí bylo jediným pravomocným rozhodnutím žalovaného o odvolání. Uvedl, že rozhodnutí o odvolání nabylo právní moci a je nevýznamné, jakým způsobem odvolací orgán rozhodl. K námitce, že rozhodnutí Ministerstva dopravy nebylo žalobci řádně doručeno, sdělil, že dle zjištěných informací bylo dané rozhodnutí doručeno přímo účastníkovi řízení. To nemohlo být doručováno zástupci žalobce, neboť si jej žalobce pro přezkumné řízení nezvolil. Soud považoval přezkumné řízení za samostatné řízení, na které se nevztahuje plná moc udělená pro předchozí správní řízení. Krajský soud konstatoval, že přezkumné řízení proběhlo v souladu se zákonem a nedošlo k žádným vadám, bylo rozhodováno příslušným nadřízeným správním orgánem, a to o rozhodnutí, proti kterému bylo přípustné se bránit podnětem k přezkumnému řízení.

[6] Ohledně namítaného porušení zásady zákazu *reformatio in peius* měl krajský soud za to, že předmětem trestupkového řízení bylo stále totožné protiprávní jednání. Správní orgány uložily pokutu 1.500 Kč v souladu se zákonem, přičemž uložená pokuta byla na samé spodní hranici. Žalovaný ve svém rozhodnutí upřesnil délku protiprávního jednání, nemělo to však za následek „snížení míry protiprávnosti“ či změnu právní kvalifikace. Krajský soud uzavřel, že žalobcovo rozpočítání výše pokuty na minuty konání neodpovídá zákonnému určení výše

pokračování

pokuty. K porušení zásady zákazu *reformatio in peius* nedošlo, neboť nebyla uložena přísnější pokuta oproti pokutě uložené v řízení před správním orgánem I. stupně.

[7] K námitce, že nebyly zohledněny polehčující okolnosti, krajský soud uvedl, že zdůvodnění uložené sankce shledává za naprosto dostačující a správní orgán dospěl při svých úvahách k odpovídajícímu závěru. Za dané situace nebyly prokázány polehčující okolnosti takové intenzity, které by odůvodňovaly mimořádné snížení pokuty. Další žalobní námitku týkající se trvajících deliktů neshledal krajský soud důvodnou, neboť se netýkala projednávané věci. Ohledně nesprávného použití slovního spojení „úbrada finanční částky“ měl soud za to, že výzva vydaná v souladu s § 125h zákona o silničním provozu obsahovala veškeré nezbytné náležitosti, které zákon stanoví. Bylo z ní zřejmé, čeho se týká, a nejednalo se o nijak nesrozumitelnou výzvu, z níž by nebylo zřejmé, o jaký postup se ze strany správního orgánu jednalo. Poslední námitka se týkala nedostatečného prokázání skutkového stavu, k čemuž krajský soud uvedl, že spáchaný skutek byl bezpečně prokázán. Z fotografií založených ve spise byly zřejmé všechny relevantní skutečnosti.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[9] Dle názoru stěžovatele krajský soud nesprávně posoudil právní otázku týkající se překážky věci rozhodnuté. Stěžovatel považuje za sporné, zda rozhodnutí Ministerstva dopravy, kterým bylo zrušeno první rozhodnutí žalovaného, nabylo právní moci. Otázkou je, zda bylo rozhodnutí Ministerstva dopravy řádně doručeno. Krajský soud k tomuto uvedl, že jelikož se jednalo o jiné řízení, původně udělená moc se na něj nevztahovala. S tímto stěžovatel nesouhlasí. Zrušení původního rozhodnutí žalovaného bylo úkonem právě v probíhajícím řízení a Ministerstvo dopravy tak mělo své rozhodnutí doručit zástupci stěžovatele. Z tohoto důvodu zde dle jeho přesvědčení existovala překážka věci rozhodnuté, neboť rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2018 nebylo v přezkumném řízení zrušeno, jelikož rozhodnutí vydané Ministerstvem dopravy ve zkráceném přezkumném řízení nebylo dosud řádně doručeno. Stěžovatel se dále pozastavil nad tím, zda bylo Ministerstvo dopravy vůbec oprávněno zasahovat do řízení, které nebylo pravomocně skončeno. Dle názoru stěžovatele je možné vnímat jako pravomocné rozhodnutí pouze takové rozhodnutí, proti kterému již není možné podat podávat další opravné prostředky. Za pravomocné rozhodnutí není možné považovat jakékoli „dílčí“ rozhodnutí vydané v průběhu řízení. Ta nelze rušit v přezkumném řízení.

[10] Dále namítl, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku týkající se porušení zásady zákazu *reformatio in peius*. Je pravdou, že stěžovatel je postihován za stejný skutek, ale za diametrálně odlišnou dobu, po kterou trvalo ohrožení zákonem chráněného zájmu. Z logiky věci je zřejmé, že sankce za ohrožení chráněného zájmu v trvání 10 minut musí být nižší, než sankce za trvání tohoto jednání v délce 775 minut. V úvahu tak přicházelo i úplné upuštění od sankce s ohledem na bagatelnost jednání oproti jednání původně posuzovanému. Stěžovatel v rámci podané žaloby odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu, který řeší zcela stejnou otázku. Krajský soud se s tímto rozsudkem však nevypořádal. Stěžovatel proto opětovně odkázal na již v žalobě citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2015, č. j. 5 As 102/2015 - 36. Stěžovatel se domnívá, že za daných okolností nebylo důvodu, aby krajský soud rozhodl jinak, než v minulosti rozhodl Nejvyšší správní soud.

[11] Je rovněž přesvědčen, že krajský soud nesprávně posoudil otázku týkající se výzvy k úhradě „finanční částky“. Nesprávně formulovaná výzva podle něj nemohla vyvolat právní důsledky. Písemnosti se sice neposuzují dle svého nadpisu, ale podle svého obsahu. Nicméně

ani v textu výzvy nebylo uvedeno, že by se jednalo o výzvu k úhradě určené částky. V poslední námitce stěžovatel trval na tom, že nebylo řádně prokázáno spáchání skutku. Z fotografií totiž není viditelné, že by se jednalo o vozidlo stěžovatele a že by bylo zaparkováno v rozporu s právními předpisy. Fotografie je zcela nečitelná a nekvalitní. K tomuto žalobce přiložil dle jeho slov nezměněné fotografie ze správního spisu tak, jak mu je zaslal správní orgán datovou zprávou.

[12] Žalovaný odkázal na své předchozí vyjádření k žalobě. Při svém rozhodování postupoval v souladu se závazným právním názorem nadřízeného správního orgánu a přesně vymezil časový úsek, v němž došlo k protiprávnímu jednání stěžovatele, které bylo dostatečně prokázáno. Rovněž nespatřuje ve svém procesním postupu žádná pochybení, která by měla zkrátit stěžovatele na jeho právech. Jeho postup byl v souladu se zákonem.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku a tuto námitku neshledal důvodnou. Krajský soud se v odůvodnění napadeného rozsudku náležitě pečlivě zabýval všemi základními žalobními námitkami stěžovatele a v dostatečném rozsahu je vypořádal. Soudy obecně nemají povinnost vyvracet obsáhlou dílčí argumentaci stejně obsáhlým odůvodněním. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Kasačnímu soudu jsou nosné důvody, na nichž napadený rozsudek stojí, jasně patrné. Z napadeného rozsudku je zřejmé, že se soud v bodech 24 až 27 podrobně zabýval námitkou vztahující se k dodržování zásady zákazu *reformatio in peius*. Otázka správnosti právních závěrů krajského soudu je pak již věcí meritorního posouzení. Soud není povinen provádět detailní rozbor každého jednotlivého rozhodnutí, na které účastník řízení pro podporu své argumentace odkáže.

[16] První věcná kasační námitka se týkala otázky, zda v nyní posuzované věci existovala překážka věci rozhodnuté a zda Ministerstvo dopravy disponovalo oprávněním v rámci zkráceného přezkumného řízení vydat rozhodnutí o zrušení rozhodnutí žalovaného. Přezkumné řízení má charakter zvláštního prostředku dozorčího práva, který byl svěřen do rukou nadřízených správních orgánů a na jehož použití nemají účastníci původního řízení právní nárok (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2014, č. j. 1 As 104/2013 - 37). Jedná se o relativně samostatný typ řízení, které navazuje na předchozí pravomocně ukončené řízení, ale je až na určité výjimky zahájeno nadřízeným správním orgánem z moci úřední (§ 95 odst. 1 správního řádu). Podle § 95 odst. 4 správního řádu sice platí, že *[ú]častníky přezkumného řízení jsou účastníci původního řízení, v němž bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, jichž se přezkumné řízení týká, nebo jejich právní nástupci*, to však bez dalšího neznamená, že plná moc udělená pro určitý typ řízení se automaticky vztahuje na všechna další správní řízení týkající se stejného předmětu. Stěžovatelem byla v souladu s § 33 odst. 2 písm. b) správního řádu udělena dne 19. 6. 2017 plná moc společnosti ODVOZ VOZU s.r.o. k jeho zastupování ve správním řízení, které vedl Magistrát města České Budějovice ve věci tehdejšího správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu, označeném spisovou značkou So/11822, Zn. 5844/17 Ha. Plná moc byla udělena rovněž k úkonům souvisejícím. Z textu plné moci vyplývá, že plná

pokračování

moc byla udělena jen pro určité řízení. Jelikož je přezkumné řízení samostatným jiným typem správního řízení, které navazuje na řízení pravomocně ukončené, plná moc se na něj již nevztahovala a Ministerstvo dopravy tak správně zaslalo své rozhodnutí přímo účastníku řízení.

[17] Ani druhou část námítky neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. Podle § 91 odst. 1 správního řádu je rozhodnutí odvolacího správního orgánu v právní moci, jestliže bylo oznámeno všem odvolatelům a účastníkům uvedeným v § 27 odst. 1 správního řádu. Z § 94 odst. 1 správního řádu dále vyplývá, že přezkumnému řízení podléhají všechna pravomocná rozhodnutí, pokud zákon nestanoví jinak. Podle § 94 odst. 2 správního řádu *[p]řezkumné řízení není přípustné, jestliže byl rozhodnutím účastníkovi udělen soubhlas k právnímu jednání nebo povolen vklad práva k nemovitosti evidované v katastru nemovitostí nebo jestliže bylo rozhodnuto ve věci osobního stavu a žadatel nabyl práv v dobré víře. V přezkumném řízení nelze přezkoumávat ani rozhodnutí vydaná podle § 97. Rozhodnutí odvolacího správního orgánu podle § 90 odst. 1 písm. b) nelze přezkoumávat, jestliže již bylo při novém projednávání věci vydáno nové rozhodnutí.* Z uvedeného je zřejmé, že rozhodnutí odvolacího orgánu o zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci k novému projednání podléhá přezkumnému řízení, pokud již nebylo při novém projednávání vydáno nové rozhodnutí. K tomu v této věci nedošlo. Ministerstvo dopravy proto bylo oprávněno zrušit předchozí rozhodnutí žalovaného, jelikož se jednalo o pravomocné rozhodnutí. Správní řád přitom nerozlišuje žádné „díleč“ a konečné pravomocné rozhodnutí, jak ve své kasační stížnosti uvedl stěžovatel.

[18] Druhá věcná námitka stěžovatele směřovala k porušení zásady zákazu *reformatio in peius*. Nejvyšší správní soud předně uvádí, že k porušení zásady *reformatio in peius* dochází v případech, kdy konkrétní výsledek odvolacího řízení by vyzněl v neprospěch obviněného z přestupku. O tuto situaci se však v nyní projednávané věci nejedná. Dle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu se uloží za přestupek spáchaný podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona pokuta ve výši od 1.500 Kč do 2.500 Kč. Zákon nestanoví žádné pravidlo, dle kterého by se sazba pokuty měla odvíjet od doby trvání protiprávního stavu, ačkoliv soud připouští, že doba trvání protiprávního stavu může mít vliv na konečnou výši uložené pokuty. V nyní projednávané věci je však podstatná skutečnost, že orgán I. stupně ve svém rozhodnutí nikdy nevymezil, že by doba trvání protiprávního jednání trvala téměř 13 hodin, pouze ve svém rozhodnutí tuto dobu nekonkretizoval. Tu upřesnil až žalovaný v napadeném rozhodnutí. Soud zdůrazňuje, že pokuta za spáchaný přestupek byla uložena v nejnižší možné výši, jakou zákon umožňuje uložit. Nebyly přitom shledány žádné mimořádné okolnosti, které by odůvodňovaly jiný postup, jako např. mimořádné snížení výměry pokuty dle § 44 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.

[19] Stěžovatel v souvislosti se zásadou zákazu *reformatio in peius* odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2015, č. j. 5 As 102/2015 - 36, v němž soud dospěl k závěru, podle něhož „[j]e zřejmé, že nebyť podaného odvolání, byla by situace stěžovatele výhodnější v tom smyslu, že stejná sankce by postihovala delší období trvání přestupku, za které by v budoucnu s ohledem na zásadu *ne bis in idem*, nemohl být stěžovatel postížen.“ Kasační soud konstatuje, že v nyní posuzované věci se jedná o odlišný skutkový případ. Stěžovatel netvrdil, že by jím spáchaný přestupek byl správním orgánem rozdělen do několika kratších časových úseků, které by byly posuzovány jako samostatně spáchané přestupky. Ze samotného správního spisu ani nic takového nevyplývá. Naopak je zřejmé, že žalovaný na základě ve spise shromážděných důkazů pouze upřesnil dobu trvání přestupku. Z oznámení o podezření ze spáchaní přestupku ze dne 5. 6. 2017 vyplývá, že dne 8. 5. 2017 v 12:45 hod. bylo strážníky městské policie zjištěno stání vozidla stěžovatele v úseku platnosti zákazové značky. V 12:55 hod. stejného dne byla kontrola ukončena a následně bylo za stěračem vozidla zanecháno vyrozumění o porušení pravidel. Tento úřední záznam je podpořen fotografiemi z místa kontroly. Kasační soud tak uzavírá, že z ničeho nevyplývá, že by vozidlo stěžovatele stálo v působnosti zákazové značky v jiném časovém úseku a že by tak stěžovateli hrozilo stíhání za více spáchaných přestupků. Námitka je tak nedůvodná.

[20] V další námitce stěžovatel trval na tom, že výzva k úhradě „finanční částky“ nemohla vyvolat očekávané právní důsledky. Nejvyšší správní soud konstatuje, že ačkoliv správní orgán I. stupně ve výzvě ze dne 13. 6. 2017 nepoužil stejné slovní označení, které uvádí § 125h zákona o silničním provozu, nemá tato skutečnost vliv na zákonnost výzvy správního orgánu I. stupně. Z obsahu výzvy je zcela patrné, že se jedná o výzvu k uhrazení určené částky ve smyslu § 125h zákona o silničním provozu. Ta v souladu s § 125h odst. 4 téhož zákona obsahovala popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby. Zároveň obsahovala příslušné poučení. Správní orgán I. stupně dokonce v posledním odstavci na str. 1 výzvy správně uvedl stěžovatelem požadovanou formulaci „určená částka“. K tomu soud doplňuje, že stěžovateli bylo na základě této výzvy zřejmé, jak má dále postupovat, neboť v reakci na ni sdělil identifikační údaje řidiče, který se měl údajně dopustit protiprávního jednání. Námitka je proto nedůvodná.

[21] V posledně uplatněné námitce stěžovatel vytýkal nedostatečně zjištěný skutkový stav. Kasační soud souhlasí se stěžovatelem, že z fotografií, které stěžovatel připojil ke své kasační stížnosti, skutečně nelze zjistit, zda je na nich vyfoceno vozidlo stěžovatele a zda bylo zaparkováno v rozporu s právními předpisy. Soud však zároveň uvádí, že fotografie založené ve spisovém materiálu mají lepší kvalitu. Z fotografií založených ve spisovém materiálu je zřetelně čitelná registrační značka vozidla a taktéž je patrné, že vozidlo stěžovatele bylo zaparkováno v působnosti dopravní značky B 28 – „zákaz zastavení“ s dodatkovou tabulkou E 13 „Mimo zásobování 6:00-10:00 hod a 18:00-20:00 hod“. Z fotografií je dále zřejmé, že byly pořízeny dne 8. 15. 2017 v čase 12.54 až 12.55 hod. Stěžovatel ve své kasační stížnosti tvrdí, že jím přiložené fotografie obdržel v této nezměněné podobě od správního orgánu, který mu je zaslal datovou zprávou podanou dne 23. 10. 2017 v 12:08 hod. Soud uvádí, že jestliže stěžovatel obdržel předmětné fotografie v neodpovídající kvalitě, měl možnost nahlédnout do spisového materiálu v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, popř. požádat o opětovné zaslání důkazního materiálu. Poslední námitka je proto taktéž nedůvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[23] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalovanému náklady nevznikly, proto soud ani jednomu náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. ledna 2022

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu